

Ingen stat er også en løsning

Svensk originaltitel "Ingen stat är en lösning" på anarkism.info.¹

Jeg så et andet billede først. Der var hun stadig et anonymt billede, i form af en ung piges underlig vansirede krop, der hang ud af ruin af et hus, og som om den mørkest tænkelige rædselshistorie havde fået sit eget liv, groet vinger og fløjet sin vej for at kastede en lange skygge over hele verden. Den eneste grund til, at hun hurtigt fik et navn i medierne, var, at hun viste sig at være i familie med Palæstinas ambassadør i Storbritannien

Hun blev kaldt Sidra og blev 7 år gammel. Under angrebet døde hendes tvillingsøster, forældre, en onkel, bedsteforældre og hendes 15 måneder gamle bror. De var allerede blevet tvunget til at flygte og søgte nu tilflugt i byen Rafah. På det første billede smiler hun og leger med sin tvillingsøster. De løber frem og tilbage i et filmklip, med det liv i øjnene, som børn burde have, på trods af alt det, der sker omkring dem. I det ene øjeblik lyser noget op på himlen, og ved første øjekast, tror jeg, de er under beskydning fra Israel, men ved andet blik er det bare sollyset, der snyder mit kamera. På det andet billede kommer virkeligheden mig i forkøbet. Alle er døde.

Denne slags historier hober sig op. 6-årige Hind, som hele verden hørte tale i telefon, mens hun sad i sine sidste timer i live i en sønderskudt bil ved siden døde slægtninge, og den fuldstændig udbrændte ambulance, der blev sendt for at redde hende. Kvinder, børn og mænd, der bliver skudt på åben gade og ligger døende, blandt ruinerne eller kratere skabt af enorme 1000 kg bomber. Børn med handicap, der får granatsplinter i hjernen, og søskende, der ser deres forældre blive dræbt for øjnene dem af israelske soldater. Læger og journalister, som får at vide foran rullende kameraer, at hele deres familie er blevet bombet i stumper og stykker. Superhelte i en fortælling uden en lykkelig slutning.

Det er siden, Israels angreb på Gaza begyndte, at over 30.000 palæstinensere blev bekræftet myrdet, og $\frac{2}{3}$ af disse er kvinder og børn. I alt har menneskerettighedsorganisationer beregnet, at omkring 90 % af dem, der døde, er civile. Over 70.000 meldes savnet i husruinerne eller er såret. I Gaza er også omkring 130 journalister blevet dræbt i de seneste måneder. Det er flere, end der nogensinde er døde på et år i noget land. At civile og andre af konventioner beskyttede grupper hyppigt dræbes, skyldes i høj grad den vilkårlige bombing, hvor tolerancen for "collateral damage" er ekstremt høj. En Amnesty-rapport påviste også flere tilfælde, hvor Israel bombede rent civile mål - dvs. lærebogseksempler om krigsforbrydelser.

90 % af alle beboerne er blevet tvunget til at flygte fra deres hjem, og mange af dem er til sidst havnet i Rafah i syd. Det er et område, hvor der under normale forhold bor under 300.000 mennesker, men hvor 1,4 millioner nu har søgt tilflugt fra Israels voldelige angreb.

¹ overs. "Ingen stat är en lösning" af svartkatt publicerat 27. 2. 2024 på anarkism.info
<https://anarkism.info/2024/02/27/ingen-stat-ar-en-losning/>

Et angreb fra landjorden er at forvente, med mindre en våbenhvile forhindrer massakren. Afskåret adgang til elektricitet, brændstofmangel og bombing har betydet, at basale sanitære funktioner som affaldsindsamling og rensningsanlæg er gået itu. Kloakkerne løber over, og spildevand siver ud mellem overfyldte affaldscontainere med bjerge af affald, der er overalt i det sønderbombede landskab. Mange mennesker lider på grund af dette af sygdomme som luftvejsinfektioner, hududslæt eller af diarré, berettes der af Læger Uden Grænser og WHO.

Kvinder er tvunget til at bruge stykker af telte eller tøj som hygiejnebind, og de Forenede nationer (FN) anslår, at 70.000 kvinder i Gaza kæmper for at pleje deres reproduktive sundhed på grund af mangel på sanitære forhold, medicin og vand. I Gazastriben er der således 50.000 gravide kvinder, som i mange tilfælde ikke engang har nogen steder at henvende sig for at få hjælp og steder at føde. Nu begynder der også at dukke rapporter om de direkte overgreb, kvinder udsættes for af israelske soldater. Kvinder og piger siges at være blevet vilkårligt henrettet, fanget og tilbageholdt – inklusive humanitære arbejdere og journalister – og udsat for nedværdigende seksuel chikane, hvor de bliver klædt af og visiteret af mandlige soldater og endda voldtages.

I nov. sidste år var der heftig debat om, hvorvidt Israel havde bombet Al Ahli-hospital, og den fremherskende stemning var, at hvis det var tilfældet, ville det i høj grad miskreditere den militære kampagne. Siden da lever vi i en verden, hvor Israel dagligt har belejret, beskudt, bombet og stormet hospitaler. I dec. kunne WHO rapportere om, at der ikke længere findes et fungerende hospital i det nordlige Gaza. I alt er kun 12 ud af de 36 hospitaler delvist i funktion siden den voldsomme storm på Nasser Hospital. Gazas sundhedssystem blev med andre ord decimeret, og forholdene er ekstreme – massegrave graves ofte for at rumme alle de døde, mennesker, blodige forbindinger og andet affald ligger overalt på gulvet og korridorerne. Lemmer amputeres uden bedøvelse. Bygningerne er ødelagt, ofte med store gabende huller, og borgere såvel som hospitalspersonale bliver skudt både udenfor og inde på hospitalerne af snigskytter, kampvogne og bomber. Personalet arbejder i 12-14 timers skift, bliver fængslet og føres ofte bort af det israelske tropper, når hospitalerne bliver stormet. De dræbes også i et hidtil uset omfang - næsten 400 ansattes i sundhedsvæsenet er døde, siden angrebet begyndte.

Israel har med vilje holdt Gaza i en vandkrise allerede før angrebet, men situationen forværres løbende mere og mere. Den almindelige Gaza indbygger har adgang til omkring 1 l beskidt vand om dagen. Ifølge UNICEF har folk brug for omkring 20 liter vand om dagen i en krisesituation, og 3 l blot for at overleve. På samme tid er Gaza på grund af blokaden af nødhjælp på randen af en sultkatastrofe, og flertallet af de mennesker i verden, der lider af hungersnød, er lige nu i Gaza. Øjenvidner og pårørende har rapporteret, at mange børn sulter, og spædbørn er begyndt at dø på grund af sult. Manglen på mad og rent vand, manglen på sanitære forhold og det nu næsten totale sammenbrud af sundhedsvæsenet betyder, at mange mennesker med kroniske sygdomme eller med skader, der almindeligvis kan behandles, risikerer at dø. WHO har allerede givet udtryk for for flere måneder siden, at flere mennesker vil dø på den måde end på grund af direkte angreb. Alex De Waal, direktør for World Peace Foundation, som har forsket i netop massesult, sagde for nylig følgende:

"Jeg har studeret menneskeskabt hungersnød", Det vil sige anvendelse af hungersnød som krigsforbrydelse i 40 år. Jeg har observeret sager over hele verden - Yemen, Etiopien,

Sudan, Syrien - og de tilfælde, der minder mest om det i nyere historie, er Assad-regimets belejring af syriske byer. Men intet kommer i tæt på i forhold til acceleration og fokuserethed i for at ødelægge det, der er fundamentalt for menneskets overlevelse – intet kan sammenlignes med Gaza gennem de sidste 75 år."

Det, der sker lige nu, er derfor ikke kun, at palæstinensere bliver dræbt her og nu i antal, der nu kan tælles i procentdele af befolkningen, men at selve livsbetingelserne i området systematisk tilintetgøres. Intet af dette burde dog overraske nogen, eftersom det er præcis, hvad israelske politikere, militær, journalister og eksperter lovede ville ske.

Yoav Gallant, en af partiet Likuds Knesset(Parlament)-repræsentanter, forudså allerede den 9. okt. det, som nu beskrives, med nøjagtighed, da han talte om *"en total belejring af Gazastriben"*. Der vil ikke være nogen elektricitet, ingen mad, ingen brændstof, alt lukket ned". Alvorlige, men nødvendige foranstaltninger, da kampen var mod *"menneskelige dyr"*, tilføjede han. Dette blev så gentaget af generalmajor Ghassan Alian: *"Menneskedyr skal behandles som sådan. Der vil ikke være nogen elektricitet, og intet vand at finde, der kommer kun til at være ødelæggelse."*

Bare for at forsikre sig, at verden forstod det, tilføjede energiminister Yisrael Katz senere: *"Humanitær bistand til Gaza? Der vil ikke blive tændt for el, ingen vandhane vil blive tændt, og ingen lastbil med brændstof vil blive lukket ind"*. Netanyahu's allierede, den højreekstreme Itaman Ben-Gvir, udtalte sig tilsvarende, at det eneste, der kommer ind i Gaza, ville være *"bomber fra luftvåbnet"* og *"ikke et gram nødhjælp"*. Selv i udlandet forsvarer Israel sig selv på lignende måde, f.eks. gennem Tzipi Hotovely, ambassadøren i Storbritannien, der sagde, at *"hver skole, hver moské og hvert andet hus"* i Gaza er forbundet med et tunnelnetværk, og på spørgsmålet, om det legitimerede ødelæggelsen af hele Gaza, svarede hun *"Har du noget andet alternativ?"*.

Fakta er, at der er blev oprettet en hel database med groteske og dehumaniserende udsagn fra israelsk side, hele vejen rundt fra Netanyahu, som truede befolkningen i Gaza med folkemordshistorien om Amalek², til forskellige ambassadører rundt om i verden. Flere israelske politikere deltog også for nylig i en højreekstremistisk konference for etablering af bosættelser i både Gaza og Vestbredden. Og disse toppolitikere er desværre ikke nogen undtagelse i det israelske establishment. På tv umenneskeliggøres palæstinenserne dagligt, og et almindeligt slogan er, at der ikke findes nogen uskyldige i Gaza. I et interview taler reportereren sammen med den interviewede om, at børn under 4 år måske ikke er skyldige – men alle andre legitime mål. De siger, hvad præsident Isaac Herzog allerede har sagt, ligesom utallige medlemmer af Knesset. En af dem, partiet Likuds Revital Gotliv, argumenterede allerede i okt. for, at det ville være en fejl at afslutte belejringen og lade humanitær hjælp komme ind: *"Uden sult og tørst i Gaza-befolkningen vil det være svært for os at hverve kollaboratører, finde frem til efterretninger og bestikke befolkningen i Gaza med mad, vand og medicin."*

På landjorden i Gaza ser vi, hvordan det israelske militær tog budskabet til sig. *"Vi har fjernet alle restriktioner,"* sagde forsvarsminister Yoav Gallant i en tale til soldater på grænsen til

² overs. Amalek beskrives i den hebraiske bibel som israelitternes fjendnation.
<https://en.wikipedia.org/wiki/Amalek>

Gaza. Soldater poster bekymringsløst klip på Tik-Tok, f.eks., hvor de spøgende lader alt fra universiteter til hjem eksplodere, mens de råber racistiske slogans eller åbent taler om etnisk udrensning. Der findes videoer af at de tager civile som menneskelige skjolde, og at de anvender FN's lokaler til at beskyde fjenden. De gør grin med de sønderbombede boliger, poserer med kvindetøj eller børnelegetøj, udstiller fanger under nedværdigende omstændigheder og tager også ting med, de finder i blandt ruinerne. Man undrer sig ikke over, at soldater på denne måde sad i Sidras og Hinds børneværelser, mens pigerne flygtede, eller om deres kroppe allerede lå livløse i infernoet. Soldaternes handlinger vidner om mennesker, der fuldstændig har dehumaniseret deres modstandere, og som heller ikke forventer nogen som helst negative konsekvenser af deres handlinger.

Palæstinenserne er således blevet udsat for en massiv kollektiv afstraffelse, og forvandlet til et folk af levende døde, de lever i en dødsverden styret af Israels nekropolitik. Det er et andet ord for denne strøm af krigsforbrydelser og systematiske tilintetgørelse af et folks livsmuligheder, og dets totale dehumanisering, med så tydeligt kommunikerede hensigter. Det, der sker i Gaza, er et folkemord. De krigsforbrydelser og overtrædelser af folkeretten, der dagligt rapporteres fra området, er dets bestanddele, muliggjort på den ene side af de folkemords tilskyndende udtalelser og den totalt dehumaniserende jargon fra israelske politikere og medier, og i praksis også af vestlig accept og passivitet. Den Internationale Domstol (ICJ) har allerede indrømmet, at det ikke er ubegrundet at antage, at Israel begår folkemord. Ekspertterter på området som professor i Holocaust- og folkedrabsstudier Raz Segal fra Stockton University eller Arnesa Buljusic-Kustura, som desuden selv overlevede folkedrabet i Bosnien, har som andre fastslået dette faktum. Buljusic-Kustura skriver bl.a. at:

"Folkedrab er en proces. I Bosnien skete det ikke pludseligt en dag i juli 1995, og det skete heller ikke pludseligt i Gaza i oktober 2023. Det er en proces, der begynder med dehumanisering, diskrimination og forfølgelse."

* * *

Der begås et folkemord i Gaza, og hver beretning fra den lille stribe ved Middelhavskysten rummer en større historie i sig selv. Den historie bryder ud og siver igennem mellem klummer af lange artikler, og også som sensations-reportager fra en af de mange nyhedssider, der skriver det samme igen og igen. I SVT News livefeed et baggrundsbilledet øverst på siden, der viser udbombede ruiner formentlig et eller andet sted i Gaza, prydet med overskriften, der begynder med ordene *"Efter Hamas-angrebet på Israel den 7. oktober..."*. Det, der sker, kaldes en krig *"mellem Hamas og Israel"*, men vi ser, hvordan Israel udsletter hele Gaza. Hvor fortællingen om det igangværende folkedrab begyndte, og hvad processen kaldes, afslører et glimt af denne større historie. En historie, der tilsyneladende tavst, og derfor også mere effektivt, beskriver noget for os. Men det, der beskrives, er ikke nødvendigvis det, der foregår, men handler mere om hvad, vi skal tænke om det.

Mennesker i Ukraine dræbtes af det russiske militær, mens palæstinensere *"findes dræbte"* i udbrændte køretøjer, i vragrester eller i massegrave. Officielle israelske udtalelser præsenteres i store opslag, med et pligtskyldigt *"ifølge det israelske militær IDF"*, mens stemmerne fra den anden side kun høres, hvis det virkelig er uundgåeligt, og konstant

mistænkeliggøres. Da den Internationale Domstol ICJ fremlagde sin foreløbige udmelding om spørgsmål relaterende til det igangværende folkedrab³, i en erklæring, hvori retten udtaler, at den ser, at anklagen sandsynligvis holder stik, og opfordrer Israel til at forholde sig til flere af punkterne, endte som en notits i mange aviser. Flere store internationale nyhedsmedier sendte direkte fra Israels forsvar, men ikke da Sydafrikas fremlagte deres udtalelser.

Samtidig – ja, bogstaveligt talt næsten lige efter ICJ's afgørelse – slap Israel en klage løs på FNs særlige humanitære hjælpeorganisation for palæstinensiske flygtninge, UNRWA. Påstande, som er ubekræftede den dag i dag, som må - formentligt præcis som planlagt - lykkedes at overdøve enhver rapportering om folkedrabs-retssagen, ved at villige medier kastede sig over det og viste det i store opslag på deres sider. Israel har bombet over 150 UNRWA-anlæg og dræbt tæt på 400 mennesker i processen, heriblandt mange UNRWA-ansatte. Efter kun en måned var allerede over 100 af UNRWA's personale blevet myrdet. Det har ikke forhindret lande i Vesten, såsom USA, Storbritannien, Tyskland og Sverige, fortsat at udtale deres støtte eller levere våben til Israel. Derimod blev den varige støtte til Palæstina trukket tilbage næsten med det samme, og selv den direkte økonomiske støtte til UNRWA blev skam sat på pause siden. Kurven over hvor meget bistand, der når frem til Gaza, beskriver dette bedre, end ord nogensinde kan. Efter ICJ-udtagelsen blev den humanitære hjælp drastisk reduceret.

Det var først i de sidste uger, at nogle historier blev for højlydte til at blive ignoreret. Beretninger, der cirkulerer på sociale medier, og først kun bragtes af enkelte nyhedsmedier, men før det til sidst blev optaget af det vestlige ekkokammer, fordi medierne trods alt skal have en eller anden form for troværdighed.

Der er en god grund til ikke at ramme fortælling in som det begyndte den 7. okt. inl. For det første, selv før Hamas' brutale angreb var 2023 det dødeligste år nogensinde for palæstinensere, med tæt på 400 dræbte i Gaza og på Vestbredden, siden palæstinensere er blevet fordrevet eller tvunget til at flygte fra deres hjem 1948. Hovedårsagen til ikke at forholde sig til spørgsmålet om hvem, der startede det hele, er, at det fjerner fokus fra langt vigtigere spørgsmål: Hvem har magten, og hvem har gavn af den nuværende orden?

Det, der sker i Palæstina lige nu, foregår på en politisk scene, hvor der hersker en klar magtdynamik. Den ene part er en velfinansieret og militariseret stat, der besætter et geografisk område såvel som et folk. En etno-nationalistisk apartheidstat. Et projekt, der kan betegnes som en form for nybyggerkolonialisme, selvom den adskiller den fra den amerikanske. Det igangværende folkedrab er kulminationen på 75 års dehumanisering, besættelse, vold og etnisk udrensning.

På alle stadier siden Nakba(arab. for katastrofe), hvor palæstinensere flygtede og blev fordrevet fra det, der blev staten Israel, er det palæstinenserne, der hovedsageligt er blevet udsat for undertrykkelse. Majoriteten af palæstinenserne lever som flygtninge i regionen, de bliver dræbt, såret og holdt fanget både i brutale fængselssystemer og i det åbne fængsel, som hele Gaza udgør. De bliver kontrolleret, nægtes adgang til forskellige dele af landet, ydmyges, deres hjem jævnes med jorden, oliventræer rykkes op med rode, og bosættelser æder sig ind som kræft i stadig større dele af den tilbageværende jord. Kontrolposter, mure

³ En udførlig gennemgang af Sydafrikas bevisføring kan findes i den [følgende video](#). ↵

og motorveje, de ikke må bruge, ligger som åbne sår i landskabet, mens Israel siden 2007, efter at Hamas vandt det udskrevne valg året før og siden har været i en væbnet konflikt med Fatah, har Gaza været under blokade (af Israel), og som i praksis indebærer en permanent og kalkuleret situation præcis på grænsen til hungersnød og omfattende humanitær krise.

Selvom volden i Gaza i øjeblikket af mange eksperter beskrives som noget af det værste, verden har set siden 1990'erne, er der i bund og grund ikke tale om noget nyt, der er begyndt at ske, men en igangværende proces, der er accelereret – når det gælder adgang til mad, vand, sanitære forhold, bolig samt umiddelbar vold. Palæstinensere kan vælge mellem langsomt at blive kvalt ihjel og at blive dræbt, selv endda når de protesterer fredeligt, som i protesbølgene årene 2018-2019 ved Gaza-grænsen til Israel, eller dø hurtigt og brutalt, hvis de engagerer sig i nogen form for væbnet modstand. Politisk kan de ikke engang vælge noget, uden at blive konfronteret med to eksisterende umuligheder, et meget og korrump Fatah, som for længe siden opgav andre ambitioner end en forvaltning af besættelse og undertrykkelse, eller et reaktionært islamistisk Hamas, som i alle tilfælde kan repræsentere noget andet end business as usual.

Da Hamas dukkede op som en politisk bevægelse var den i vid udstrækning som en kritik af Fatah og PLO (Palæstinensiske Befrielsesorganisation, ikke kun på grund af korrupsion, men ligeledes på grund af den måde, fredsforhandlingerne blev håndteret på.⁴ Den gamle garde blev anset for at have givet for meget væk uden nogen garantier og dermed svigtet det palæstinensiske folk. Hamas var af den opfattelse, at der aldrig kunne komme rimelige forhandlinger, hvis palæstinenserne konstant blev tvunget til at forhandle fra en position af svaghed, mens Israel, har de store imperialistiske magters støtte, og som hele tiden forhandlede fra en position af styrke. Det anskueliggøres ved, at som vilkår for, at en fredsproces overhovedet kunne begynde, måtte PLO nedlægge våben og anerkende Israel – og dermed opgive krav på en stor del af det historiske Palæstina uden nogen modpræsentation, end at Israel så ville anerkende dem som en forhandlingspartner. Denne fejltagelse ønskede Hamas ikke at gentage.

Det er også i det lys, at angrebet den 7. okt. kan ses. Hamas følte sig stadig mere isoleret, og Palæstina-spørgsmålet var langt fra på alles læber. På trods af at Hamas forsøgte ikke at falde i samme fælde som Fatah, kørte Hamas tilsyneladende fast i en anden blindgyde. Israelske forsøg på at normalisere forholdet til nabolande som Saudi-Arabien risikerede at forværre isolationen, mens den højreekstreme bosætterbevægelse med støtte fra Israels regering fortsatte med at fordrive palæstinensere og etablere nye bosættelser. En dynamik begyndte i stigende grad at fremstå, hvor Israel følte, at det havde råd til denne status quo, og det palæstinensiske problem blev fejlet ind under gulvtæppet. Hamas angreb slog den illusion i stykker, og budskabet var klart og tydeligt: Prisen for denne status quo er meget høj. Zionisme har historisk set været mange ting, men med tiden blev den mere og mere synonym med Israels nationalistiske statsideologi. Og en af dens grundpiller om, at Israel var et sikkert tilflugtssted for jøder i en verden af antisemitisme, blev derved rystet.

⁴ For mere viden om Hamas ud over det sædvanlige klicheer anbefaler vi blandt andet samtalen med Tareq Baconi af podcasten [The Dig](#), eller også f.eks. en samtale med ham på The Ezra Klein Show (som kan høres på f.eks. Spotify), hvor han får lidt mere klar modstand, men hvor det også derfor på nogle måder bliver mere interessant.

Under de mange murbrokkerne i Gaza er der ikke kun palæstinensiske kroppe nu ved at gå i forrådnelse, men der ligger også resten af 1990'ernes fredsproces begravet. Ganske vist var både Hamas og det israelske højrefløj modstander af fredprocessen og modarbejde den aktivt, men det er svært at se, hvordan dette kunne føre til et fungerende palæstinensisk samfund af flere grunde. Dels var bosætterpolitikken allerede den gang et stort problem, ved at en masse palæstinensisk jord, der allerede var blevet stjålet, og store områder splittedes op af veje, grænser og bufferzoner. Dels var der intet at forhandle om mellem to jævnbyrdige parter, hvilket var noget, Hamas korrekt identificerede. Der fandtes ingen reelt materielt incitament for Israel til faktisk at give nogen indrømmelser, der havde været nødvendige, som eks. retten til at vende tilbage for alle 1948-flygtninge og en faktisk tilbagevenden til 1967-grænserne. Og selv hvis forhandlingerne skulle lykkes, ville det i det væsentlige resultere i to etnostater – nogle af de værste tænkelige konstruktioner, der nogensinde har eksisteret i historien med hensyn til etno-nationalistisk vold mod minoriteter. Alle stater bærer allerede i sig et frø af imperialismen og mindretalsundertrykkelse, de bærer alle et frø af folkedrab og etnisk udrensning i sig, og etnostater mere end nogen andre. Det er svært at se en virkelig frigørende fremtid i den løsning, selv i den bedste af alle verdener.

Situationen er ret håbløs, og umuligheden af at vende tilbage til tidligere tiders tilstande minder os om, hvordan det liberale hegemoni både i politisk og økonomisk forstand er forlist efter en kort glansperiode efter 2. Verdenskrig. De liberale økonomiske løfter er blevet miskrediteret, og vi lever i en verden med neoliberaler lovstramninger og privatiseringer, hvor folk ikke længere kan forvente at få det bedre i morgen, end de har i dag, men hvor rekordoverskud fortsætter takket være et globalt kapitalistisk system, og det viser sig mere tydeligt i dag end nogensinde. Samtidig er de liberale politiske kræfter begyndt at svækkes, og vi ser mange flere konservative og nyfascistiske regimer og bevægelser få indflydelse. Vi kan se i Israels igangværende vilkårlige angreb på Gaza endnu en af de liberale grundpiller presset i knæ – de rammer for international lov, der blev etableret efter 2. Verdenskrig, undermineres af de stormagter, der til at begynde med fik etableret dem. Det velkendte mantra om "historiens afslutning" viste sig kun at være et kapitel, fuld af varm luft. Hvor der før blev sagt, at der ikke var noget alternativ, er der nu ingen plan og ingen vej udenom. Men det betyder også, at der forefindes nye muligheder for radikale brud.

Det, der er mest brug for i brydningstider, er ikke at holde fast i det gamle, men at lade utopiske fantasier flyde frit i både teori og praksis. Vi er nødt til at give slip på den fixe ide at forsøge at forsvare liberale eller klassiske socialdemokratiske værdier, når den politiske midte flytter sig til stød til højre. Det gælder både på det økonomiske og på det politiske niveau. Efter år med fuldstændig handlingslammende realisme kan der endelig vise sig begyndende mulighed for, at libertære ideer og metoder lettere kan slå rod, der hvor nu håbløshed og knuste illusioner breder sig. I stedet for at drømme om at vende tilbage til velfærdsstatens trygge favn, som om vi var midlertidigt partiløse socialdemokrater, er vi nødt til at se på, hvordan de bedste af fortidens sociale bevægelser tro på sig selv og byggede deres styrke på deres selvaktivitet udenfor og i oppositionen til systemet. Hvordan alle sejre, mennesker har vundet, har altid kun har kunne forsvares rigtigt, så længe vi stolede på selvorganiserede kollektive kræfter bag dem.

Alt for længe har velmenende venstreorienterede siddet og forsøgt at gå i dialog med magten. Med efter som den liberale magtorden falder fra hinanden område efter område, er sløret nu pludselig blevet fjernet. Vi kan se, at der aldrig var nogen, der bagved, der holdt øje

eller tog ansvar. Selv i de bedste tider appellerer modstand altid kun til parlamentet for at dø, og stater, kolonialismen eller imperialismen har ikke kun tegnet linier på landkort og tvangsopdelt os i forskellige geografiske områder, men også koloniseret vores måde at forstå verden på. Magten bøjer sig kun, når den har meget at tabe, når den møder en stærkere modstandskraft. Det samme gælder situationen i Palæstina. I stedet for at sørge over en tvivlsom fredsproces, må vi turde at begynde at drømme om nye verdener og nye former for modstand, som ikke stoler på tandløs liberal international ret.⁵ Én ting er at konfrontere formodede liberale med de principper de ikke selv lever op til, for at afsløre hykleriet, men en anden ting er selv at begynde at blive fortalere for dem i stedet for selvorganiseret dekolonisering.

Landjorden mellem Middelhavet og Jordanfloden er et kludetæppe af historie, kultur, etnicitet, sprog og religion. En sammenvæv, hvis mest positive kvaliteter vi allerede kan se i forskellige diaspora-bevægelser, historiske begivenheder eller nutidige eks., hvor palæstinensere, jøder og andre har koeksisteret eller ligefrem dannet freds- og frihedsbevægelser sammen. Den multitudine af mennesker kan ikke underordnes nationalstatens logik, som kræver og reproducerer autoritær ensformighed, og som skaber nye regimer, hvor de gamle engang var. Det ville være at forsøge at løse regionens problemer med de værktøjer, der første omgang fik skabt disse. Og langt fra at være et uopnåeligt naivt udgangspunkt uden forankring i virkeligheden kan inspiration allerede findes i selve lokalområdet. Hvorfor ikke lade sig inspirere af de arbejderråd, der opstod i begyndelsen af den syriske borgerkrig, som f.eks. Omar Aziz skrev om, eller i endnu større skala, den organisation, som frem for alt de kurdiske frihedskæmper har arbejdet på at realisere i over 20 år? Rojava, den selvstyrende region i det nordlige og østlige Syrien, er måske mindre en anarkistisk utopi, end nogle håber, men det er ikke desto mindre en af vor tids mest lovende politiske transformationer med selvbestemmelse, feminisme, social retfærdighed, og mangfoldighed som grundlæggende principper midt i en regional katastrofe. Det er uden tvivl noget, der er både værd at lade sig inspirere af og at være solidarisk med.

Ideen om den slags libertære socialistiske samfundsstrukturer for Palæstina kan virke langt ude i en fjern usikre fremtid, og af nogen bliver man direkte anklaget for at ønske noget dårligt for jøderne i regionen, hvis man tør drømme hinsides etnostater. Men jødisk sikkerhed i Palæstina kan ikke komme på bekostning af palæstinensisk frihed og palæstinensiske liv. Hamas har med sit horrible angreb allerede demonstreret dette faktum

⁵ Her kunne også nævnes de gamle nationale befrielsesbevægelser, men selv dem, der gik ind for dette og teoretiserede om antikolonialisme efter 2. Verdenskrig, som Frantz Fanon, blev selv mere og mere i tvivl om, nationalstaten og nationalismen var den rigtige vej frem. Det gør det meget vanskeligt at skabe mulighederne for at opbygge bevægelser baseret på fælles klasseinteresser, og mange af de (nationale befrielses) ideer var også betinget af eksistensen af en "reelt eksisterende socialistisk" østblok. Efter Sovjetunionens fald føles denne teoribygning ikke mere sikker på sin egen merit, men også forældet (en svag analyse af staten, er en lige så problematisk som ikke-overbevisende forsvaret for et samfundsmæssigt stadier, og i praksis er en form for "alternativ"-imperialisme i stedet for anti-imperialisme osv., og var noget, der bla. førte PKK (Kurdistan Arbejderpart) ud i en krise, ud af hvilken det kom som libertært socialistisk, ikke mindst inspireret af Murray Bookchins teorier. Der hvor kampene for antikolonial frigørelse foregår, må vi finde på måder at støtte disse på, men samtidig må påpege andre veje at gå end dem, der i fortiden har ført til andre former for undertrykkelse, og som aldrig har brudt med den autoritære magtlogik

helt bogstaveligt. Det er en indsigt, som bekræftes gennem historiske erfaringer, som i eks. det transatlantiske slaveri, samt det sydafrikansk apartheidstyre og andre systematiske racistiske undertrykkelsesstrukturer. Først når disse mekanismer er afviklet, er der mulighed for ægte frihed og sikkerhed for alle. Frygten for repressalier og hævn er i høj grad noget, undertrykkerne projicerer over på de undertrykte, og historien viser, at denne frygt ofte bliver gjort til skamme. Nøglen for at løse det ligger i hvilkens slags sociale bevægelse, der skaber forandringen, og at denne bevægelse bortfejer de redskaber, der muliggør undertrykkelse, for at erstatte dem med sociale ordener, hvor folk fornemmer, at de har indflydelse på deres liv, og gavn af at vise hinanden hensyn og solidaritet.

Hvis internationale solidaritetsbevægelser ønsker dette som et forbillede til en løsning, er de også nødt til at tage både de palæstinensiske lidelser og den jødisk sårbarhed alvorligt. Bevægelserne må give alle mulighed for at sørge, tage alles bekymringer og tanker alvorligt og bekæmpe både islamofobi og anti-arabisk racisme samt antisemitisme. En ægte græsrodsbaseret, antikapitalistisk, antikolonial, antiracistisk og feministisk folkelig bevægelse kan kun bygges nedefra op. Det kan virke urealistisk, men ingen troede heller, at noget som Rojava kunne eksistere for 20 år siden. Dertil kan solidaritetsbevægelser i forskellige dele af verden allerede nu forsøge at føre disse forskellige kampe sammen og vise, hvordan de er forbundet.

Israels besættelse har i lang tid også været et laboratorium for, hvordan moderne teknologi kan bruges til overvågning og repression. Besættelsesmagten bruger biometrisk teknologi til at overvåge, kortlægge og begrænse palæstinenserne bevægelser, tester forskellige former for våben, tåregas og andet grej for at slå ned på den mindste antydning af oprør, og i dag bruges endda AI-systemer til at lokalisere mål for bombninger. Mange af disse innovationer er udviklet i samarbejde med andre landes militær- og repressionsapparater. Det er til dels grunden til, at den nordamerikanske bevægelse Stop Cop City i Atlanta, GA, som søger at stoppe et polititræningsanlæg for urbanrepression, hyppigt udtrykker solidaritet med Palæstina.

Når Ulf Kristersson⁶ åbent forsvarer Israels folkedrab, er det ikke primært udtryk for personlig ondskab, men et resultat af den politik, som Tidö-regeringen⁷ ønsker at føre, med visitationszoner, lukkede grænser, mistænkeliggørelse af migranter, indre grænsekontrol, droneovervågning, og massefængsling som vores lokale udgave af den samme politik. En politik, der bekæmper symptomerne på vores dybt uretfærdige samfund med vold, overvågning og af dehumanisere af dem, der ikke anses for at høre til det, og som i stedet er henvist til et land i tussmørke mellem liv og død. Kampen mod denne højteknologiske logik og den politik, den tjener, er således én og den samme kamp verden over, og det er i alle vores interesse, at denne kamp bliver så stærk og blomstrende som muligt overalt.

Hvad angår den umiddelbare situation, er forholdene faktisk ret lige til. Vi må ved hjælp af direkte aktion gøre alt hvad, vi kan for at lægge pres på Israel og alle dem, der støtter landets gerninger, både hvad angår det igangværende folkedrab, Israels langvarige

⁶ overs. refererer til denne udtale af nuværende statsminister i Sverige:

Swedish prime minister slips up: Israel has the right to 'genocide'
https://www.youtube.com/watch?v=m8zD3M8Ai2Q&ab_channel=TRTWorld

⁷ overs. refererer til den 2022 siddende borgerlige regering i Sverige
https://da.wikipedia.org/wiki/Regeringen_Kristersson

apartheidsystem og den smule der er sluppet ud om planen vedrørende Gaza efter angrebet.. Der findes allerede inspirerende eks. på modstand, som folk der blokerer og saboterer de virksomheder, der er medskyldige, eller synliggør og gør vanskeligt for alle medløber af politikere og stater, der støtter Israel og folkedrabet rundt om i verden. Vi skal også bygge solidaritetsbevægelser, der fremmer både palæstinensisk og jødisk identitet og modstandskultur, bekæmper alle former for racisme og forsøger at udvide og forene frihedskampe i hele området med dem, vi fører derhjemme. Bevægelser, hvor vi kan mødes, snakke sammen og gøre op med vores egen isolation, frustration og sorg over det, vi ser omkring os.

Vender vi blikket fremad, må det, vi gør nu, være klart knyttet til det, vi ønsker at se i fremtiden. Radikalitet handler ikke kun om form og metode, om direkte aktion for dens egen skyld, men også om indhold, om hvor vi vil være, og om at arbejde allerede nu på en måde, der fører os i retning af en sådan forestillet ønskværdige fremtid. Staten kan lige så lidt hjælpe os, som kapitalismen nogensinde vil kunne opfylde alle vores behov, og international lov vil kunne afkolonisere verden eller erstatte befrielsesbevægelser. Samtidig er det på nuværende tidspunkt hverken muligt eller endda ønskværdigt at fremvise en færdigt plan, men det er noget, der skal gro frem side om side ved at nægte at acceptere den nutidige økonomiske, politiske og internationale nekropolitik. Men vi må ikke glemme at genoptage diskussionen om vores drømme for fremtiden, uden skyklapper og uden at begynde at gå på kompromis, før vi overhovedet tænkte tanken. Det herskende kapitalistiske og mellemstatslige system er holdt op med at tro på sine egne falske løfter og opfører sig tilsvarende. Vi vinder intet ved at påstå at være noget andet eller prøver at fremstå respektable over for de rammer, den sætter.

Eller som Aaron Bushnell, den amerikanske flyvevåbensoldat, der protesterede imod folkedrabet foran den israelske ambassade i Washington, D.C. ved at satte ild til sig selv(og døde 25. feb. 2024, overs.), sagde det:

"Det er det her, den herskende klasse har besluttet, er det nye normale."

Hvis vi begynder at fremme bevægelser, både for solidaritet, men også for vores egen frigørelse, baseret på denne fundamentale forståelse, samt ved at nægte at deltage i konkurrencen om regeringsmagten, og en drøm om noget andet, så vil meget allerede være vundet.